

***Els estranys* - Raül Garrigasait**

Quan, el 2012, Raül Garrigasait (Barcelona, 1979) va publicar *El gos cosmopolita i dos espècimens més*, vaig escriure'n: " Heus aquí un llibre estrany, que es complau a construir paradoxes i a relacionar conceptes aparentment llunyans". Ara ha publicat un altre llibre que, mereixedor del mateix adjectiu, es titula precisament *Els estranys*. Si aquell assaig incorporava tècniques procedents de la ficció, aquesta novel·la inclou elements propis de la reflexió i de la història, i en comptes de relacionar conceptes es complau a dispersar esdeveniments.

Els estranys narra l'estada a Solsona d'un aristòcrata prussià que ha decidit unir-se als tradicionalistes que lluiten en la primera guerra carlina. Sense una destinació concreta, entreté els dies tocant el piano, conversant amb un metge, malentenent-se amb la soldadesca i formulant-se preguntes sobre els sorolls que procedeixen del pis de dalt.

El llibre sorgeix arran de l'estada que fa a la Biblioteca de Berlín un personatge anomenat Raül Garrigasait. Les (in)accions de l'oficial prussià es combinen amb les reflexions d'aquest personatge, les quals s'afegeixen a les del metge, que proporciona amb generositat interpretacions sobre la divinitat, l'amistat i la guerra.

Garrigasait té el do de l'adjectiu feliç, domina les melodies de la sintaxi i ordeix diàlegs sensacionals; ara bé, el llibre s'inscriu en una tradició literària que menysprea les convencions de la ficció. Com les novel·les de Josep Pla, Salvador Espriu, Joan Perucho o Valentí Puig, *Els estranys* no es doblega davant les lleis de la versemblança: en conjunt, sembla més un divertiment intel·lectual que no pas un intent seriós de persuadir el lector que s'interessi pels fets. Ara mateix no sabia dir si l'autor és massa intel·ligent, o massa original, o si ha pren com a model les ficcions anteriors al segle dinou, quan els autors no es prenién seriosament la trama. Més que la ficció, Garrigasait conrea, en aquest llibre mestís, la poesia i l'assaig. El tema, si és que n'hi ha, s'amaga darrere pantalles successives. En definitiva, aquest llibre requereix un lector lúdic i amatent, sol·licitat pels jocs de l'atzar i l'esperpent líric. *Els estranys* és valent, fins i tot arrogant. No se'n vendran gaires, però més d'un lector tindrà ganes de tornar-hi.